

Een showcasefestival verschilt op het eerste gezicht niet veel van een doorsneefestival: er spelen veel bands op verschillende podia en er zijn bezoekers. Toch is het doel anders. Een showcasefestival is er in de eerste plaats om nieuw talent onder de aandacht te brengen van muziekprofessionals, de media en het publiek. Ze proberen een springplank te vormen voor artiesten, en in het beste geval kan een optreden op de juiste plek de kickstart betekenen van een succesvolle carrière. Door dat rooskleurige vooruitzicht melden er zich bij alle showcasefestivals elk jaar duizenden artiesten aan. Gemiddelde bezoekers zal het overigens een zorg zijn of ze op een regulier evenement, of op een showcasefestival rondlopen, die willen gewoon goeie bands zien. En terecht natuurlijk. Voor artiesten kan het wel een wezenlijk verschil maken en daarom vroegen we hen naar de voor- en nadelen van vijf showcasefestivals die – voornamelijk – bands of solomuzikanten programmeren; voor dj's en producenten van elektronische dansmuziek zijn er namelijk weer andere festivals.

Tips van bezoekers voor bezoekers

'Beoordeel een band niet op het eerste liedje. Meestal hebben ze maar kort kunnen soundchecken en wordt het eerste nummer gebruikt om het geluid helemaal goed te krijgen en dat is dus weinig representatief voor de rest van het optreden.'

'Bij showcasefestivals willen mensen vaak veel bands zien en dus gaan ze na een paar nummers weer weg naar een volgend optreden. Grote kans dat je na tien minuten een volle zaal alsnog in kan komen. Een kwartier later bij een band aankomen, hoeft dus helemaal niet erg te zijn.'

'Maak een A- en B-lijst: dingen die je absoluut wilt zien en een alternatief voor als het bij die specifieke artiest toch te druk is en je niet meer binnenkomt. Kijk vooral naar locaties die vlakbij elkaar zitten.'

'Focus op vijf bands die je graag wilt zien en zie de rest als een bonus. Als de zalen verder bij elkaar vandaan liggen, accepteer dan dat je een band ergens verderop gaat missen.'

'Op sommige showcasefestivals spelen bands een paar keer. Wil je echt veel af kunnen vinken, zorg dan dat je precies weet hoe vaak een act speelt en maak elke ochtend opnieuw een plan. Mocht het de ene avond niet zijn gelukt, schuif je dat optreden door naar de volgende dag. Het is een beetje een gepuzzel, maar dat maakt een showcasefestival juist zo leuk.'

SHOWCASE SPRINGPLANK OF ZINLOZE INVESTERING FESTIVALS

door LOTO

En omdat we zelf ook graag willen weten of we dingen beter kunnen doen, zit Left of the Dial ook in dat rijtje. Iedereen mocht anoniem antwoord geven, maar desondanks durfde kennelijk niemand onaardig over ons te doen, dus we snappen heel goed dat dit artikel een wat vertekend beeld geeft. Maar hé, dan moeten andere showcasefestivals zelf maar een magazine maken.

Foto: Ditz, Left of the Dial 2019 (Tineke Klamer)

Voor artiesten kan een optreden op een showcase festival min of meer twee kanten op vallen: het is of nuttig, of frustrerend. Als het meezit, speel je de beste show van je leven en staan er precies op dat moment een paar mensen in de zaal die je verder gaan helpen. De programmeur van een festival, een vertegenwoordiger van een platenmaatschappij, of een journalist die een geweldig stuk over je optreden schrijft. Na de show gaan er deuren voor je open en ben je weer een stap dichterbij de glansrijke carrière waar je altijd al van droomde.

Maar er zijn genoeg voorbeelden van artiesten bij wie het allemaal wat minder gaat. Door technische problemen, weinig soundchecktijd, of slechte apparatuur klinken je nummers nergens naar. Niet dat dat verder uitmaakt, want je publiek bestaat alleen uit wat barpersoneel en de vrijwilliger die de tickets van de bezoekers controleert. Als die er waren geweest dan. Als je na afloop je verdriet wilt verdrinken, moet je dat zelf betalen, want drankmuntjes heb je van de organisatie niet gekregen. Ook je reis- en hotelkosten worden niet vergoed, dus je hebt een

hoop geld uitgegeven aan een compleet nutteloos optreden. Met andere woorden: denk heel goed na of een optreden op een showcasefestival voor jou op dat specifieke moment nuttig is.

Showcasefestival als bezoeker

Je hoeft niet in de muziekindustrie te werken om naar een showcasefestival te gaan. Op de vijf evenementen die in dit artikel worden behandeld (er zijn er overigens veel meer), lopen zat mensen rond die nog nooit een stuiver aan muziek hebben verdiend, maar er wél een hoop aan hebben uitgegeven. Voor de ware muziek-fan is een dergelijk festival natuurlijk één groot feest. Je kunt er tientallen nieuwe bands ontdekken en in een enkele avond zie je meer clubshows dan de gemiddelde concertliefhebber in een jaar bezoekt. Het enige nadeel is dat je soms eindeloos in de rij staat en gelaten moet

toekijken hoe de muziekprofessionals met een duurder polsbandje voor je naar binnen mogen. Bovendien geldt voor de bezoeker natuurlijk net zo goed als voor de artiesten dat er zalen zijn waar het geluid zo slecht is dat je onmogelijk kunt beoordelen of je naar iets staat te kijken dat je geweldig, of juist helemaal niks vindt.

En dan valt er ook nog wat te zeggen over hoe je als bezoeker denkt over de omstandigheden van de muzikanten tijdens zo'n festival. Sommige mensen hebben er totaal geen moeite mee om kleding te dragen die in onderbetalende naaiateliers is gemaakt, anderen trekken alleen iets aan als het een Fair Trade-keurmerk heeft. Voor die laatste groep kan het geen minnaal zo zich te verdiepen in de behandeling die artiesten krijgen op een showcasefestival. Als jij gezellig een biertje staat te drinken, wil je toch dat de band op het podium het net minimaal zo goed heeft? Op dit gebied bestaat er geen keurmerk voor festivals, dus laat de informatie die artiesten ons hebben gegeven je een beetje op weg helpen. →

Showcasefestival-jargon

Delegates

Delegates zijn over het algemeen de muziekprofessionals, maar het kunnen ook mensen zijn die zo graag voorraan in de rij staan dat ze meer geld voor een kaartje over hebben. Bij SXSW worden delegates aangeduid met 'badges', vernoemd naar – heel logisch – de badge die je om je nek gehangen krijgt in plaats van een polsbandje.

Hosting partners

Vrijwel alle showcasefestivals laten een of meerdere podia hosten door andere partijen. Dit kunnen bijvoorbeeld platenlabels of mediapartners zijn, of exportbureaus die een avond lang de meest belovende acts uit dat desbetreffende land laten zien. Soms bepalen de hosting partners de line-up, soms zijn ze alleen promotioneel betrokken.

Hospitality

Hospitality is de term waarmee wordt samengevat hoe goed er voor artiesten wordt gezorgd. Dat gaat van drank in de kleedkamer tot het boeken van hotelkamers.

Artist application

Er zijn echt héél weinig showcasefestivals die een Instagram-bericht zien als een officiële artiestenaanmelding. Wil je ergens spelen, kijk dan op de site hoe je in aanmerking komt. Soms is een simpel mailtje genoeg, soms moet je een klein inschrijfbetrag betalen voor de programmeur zelfs maar overweegt of je welkom bent.

Linksonder: SXSW (David Brendan Hall) **Rechtsonder:** ESNS (Bart Heemskerk)

South by Southwest (SXSW) – Austin, Texas (USA)

Voor livemuzikanten is SXSW zo'n beetje het grootste showcase festival ter wereld. Je kunt er jaarlijks gedurende een ruime week tussen de 1.500 en 2.000 acts bekijken. Piepjonge beginnende bands, maar ook grote(re) namen spelen op binnen- en buitenpodia. Die podia bevinden zich op alle mogelijke locaties: kerken, nachtclubs, cafés, grote zalen en vooral veel patio's. Zelfs de kleinste *juke joints* hebben een achterdeur die leidt naar een geweldige patio waar je in het zonnetje bands kunt zien.

SXSW als bezoeker

In maart is het meestal heerlijk weer in Texas, dus het is beslist geen straf om er rond te lopen. En veel lopen ga je doen. Austin is een grote stad, dus als de artiesten die je wilt zien niet bij elkaar in de buurt spelen, maak je gemakkelijk 20 kilometer op een dag. Op andere dagen kun je het geluk hebben dat alles wat je wilt zien in dezelfde straat speelt. Het grootste nadeel is dan weer dat veel shows op het hele uur beginnen, waardoor je alsnog een hoop mist, omdat er te veel overlap is.

Dat hoeft geen ramp te zijn, want vrijwel elke band speelt meerdere keren tijdens SXSW. Niet alleen op het officiële programma, er zijn eindeloos veel day parties: gratis evenementen waar je bekende en onbekende bands kunt zien.

SXSW volgens Left of the Dial-artiesten:

Hoewel artiesten beslist geen koninklijke behandeling krijgen, zijn ze over het algemeen toch laaiend enthousiast over hun tijd op SXSW. Op z'n minst ontmoeten ze er veel nieuwe mensen en zelfs als de dagen in Austin zakelijk gezien niks opleveren, is het in elk geval een prima vakantie. Wel een dure vakantie, want je krijgt als niet-Amerikaanse artiest niks betaald en er wordt geen accommodatie voor je geregeld. Je krijgt een polsbandje waarmee je het festival gratis kunt bezoeken en op het moment dat je speelt, krijg je wat te drinken en – als je heel veel geluk hebt – misschien een maaltijd, dat is het wel. Voor vrijwel elke Euro-

pese band is een optreden op SXSW alleen mogelijk met ondersteuning van een subsidie, of als ze een berg betaalde shows in de buurt van Austin weten te regelen.

Eurosonic Noorderslag (ESNS) – Groningen (Nederland)

De onofficiële nieuwjaarsborrel voor de Nederlandse muziekindustrie die jaarlijks in het noorden van Nederland plaatsvindt. Drie dagen lang kun je door de stad zwerven om nieuwe bands te ontdekken, op de vierde dag is alles geconcentreerd op één locatie en spelen er alleen Nederlandse bands. Verwacht niet de nieuwste Amerikaanse sensatie te ontdekken – op het festival spelen enkel Europese acts. Vandaar de naam Eurosonic dus. Gelukkig zijn er een hoop landen in Europa die elk een diverse muziekcene hebben, dus liefhebbers van alle genres komen hier aan hun trekken.

ESNS als bezoeker

Er komen veel muziekprofessionals naar ESNS en die hebben allemaal een polsbandje waarmee ze voorrang in de rij bij de zalen krijgen. En rijen staan er meestal wel, want het is een populair festival. Zorg dus dat je een dikke jas aantrekt, want het is in januari meestal behoorlijk fris in het noorden van Nederland. Mocht je je afvragen hoe muziekprofessionals eruitzien, kom dan 's nachts naar de hoek van de Grote Markt. Daar staan alle muziekindustriemedewerkers eierballen uit de muur te trekken.

ESNS volgens Left of the Dial-artiesten:

De meeste bands spelen maar één keer tijdens ESNS, dus voor veel artiesten is het erop of eronder. Gezien de grote hoeveelheid Belangrijke Mensen die aanwezig is, kan dat behoorlijk stressvol zijn. Voorheen werd je behoorlijk aan je lot overgelaten als artiest, maar recentelijk is daar verandering ingekomen en worden er vergoedingen voor optredens betaald en overnachtingen geregeld. In de artist village moet je echter nog steeds wel gewoon je drankjes afrekenen.

Rechts: The Great Escape
(Maisie Peters)

The Great Escape – Brighton (UK)

In de Engelse kuststad Brighton vindt elk jaar in mei The Great Escape plaats. Het festival begint officieel al op de woensdag, maar dan is er eigenlijk alleen maar een conferentieprogramma. Dus als je geen zin hebt in discussies over Brexit, klimaatverandering of online marketing, dan kun je deze dag gerust overslaan. Op donderdag, vrijdag en zaterdag kun je meer dan 500 artiesten zien die in zalen spelen die

allemaal op redelijke loopafstand van elkaar zitten. De line-up van het festival bestaat logischerwijs voor een groot deel uit Britse bands, maar er reizen genoeg artiesten uit andere landen naar Brighton af om zich in de kijker van de internationale agentschappen te spelen.

The Great Escape als bezoeker

Voor een schappelijke prijs kun je een enorme hoeveelheid bands ontdekken nog voor ze in je

lokale club te zien zijn. Ja, er staan soms rijen, maar er is zoveel te doen, dat je alleen maar een deurtje verder hoeft te gaan om alsnog iets te zien dat je leuk vindt. Overdag zijn er veel gratis concerten, maar als al die muziek je even te veel wordt, kun je ook gewoon een ontspannend biertje gaan drinken op de pier met zicht op de zee. ➔

Links: Reeperbahn Festival (Florian Trykowski) **Rechts:** Left of the Dial (Marcel Boshuizen)

je langs komt, dan zie je een bruisende stad met een grote diversiteit aan zalen. Bovendien zijn er veel plekken waar je goedkoop kunt eten (zoek een café met een ontbijtbuffet!), dus je hoeft niet failliet te gaan door een bezoek aan dit festival.

Reeperbahn Festival volgens Left of the Dial-artisten:

Artiesten worden hier prima verzorgd en er lopen genoeg muziekprofessionals rond om mee te praten. Toch hebben bands het eerder over de nachten die ze hebben doorgebracht in schimmige kroegen, dan over hoe hun carrière een vlucht nam na hun optreden op dit festival.

Left of the Dial – Rotterdam (Nederland)

Een driedaags festival dat een dwarsdoorsnede laat zien van opkomende acts uit de hele wereld. Het festival overlapt qua datums met Amsterdam Dance Event en daarom blijft het weg van elektronische dance-acts, maar verder wordt geen enkel genre uitgesloten. Left of the Dial is er altijd vroeg bij; driekwart van de optredende acts heeft amper een plaat uit en staat voor het eerst op een buitenlands podium. Gelukkig hebben de meeste van die bands genoeg ervaring in hun thuisland opgedaan, dus dit festival dient vooral als een opstapje naar een succesvolle Europese clubtour.

Left of the Dial als bezoeker

Als je het leuk vindt om als bezoeker niet alleen bands te bekijken, maar ze ook te ontmoeten, is Left of the Dial het ideale festival voor je. Vrijwel alle artiesten gaan na hun eigen optreden meteen op pad om hun collega's aan het werk te zien, dus overal op het festival zul je een praatje kunnen maken met een Left of the Dial-band. De meeste zalen zijn niet al te groot en dus snel vol. Gelukkig spelen vrijwel alle acts twee keer en is er gratis dagprogramma, waardoor je genoeg kansen krijgt om je nieuwe favorieten aan het werk te zien.

Left of the Dial volgens Left of the Dial-artisten:

Left of the Dial is een relatief nieuw showcasefestival en dus komen er nog geen massa's muziekprofessionals langs. Het grote voordeel vinden artiesten dat je daardoor vrijwel altijd voor een oprecht geïnteresseerd publiek speelt. Het nadeel was dat je er - tot nu toe - qua contacten en carrièremogelijkheden wellicht minder aan overhield. Dat wordt dan weer wel ruimschoots goedgemaakt door de manier waarop je wordt verzorgd, want Left of the Dial opereert onder het motto: als bands blij zijn, is het publiek dat ook. Of zoals een van de artiesten zei: 'De geweldige gastvrijheid van dit festival heeft ons voor de rest van onze carrière verpest.' →

Showcasefestival-jargon

Coke Blokes

Sommige showcasefestivals zijn berucht om de aanwezige 'coke blokes'. Muziekprofessionals die compleet doorgesnoven door de optredens heen staan te tetteren. Natuurlijk zijn niet alle mensen die werkzaam zijn in de muziekindustrie zo, maar dit zijn types die zichzelf liever horen praten dan dat ze naar een band luisteren en die kunnen behoorlijk irritant zijn voor de artiesten en het publiek dat wel geïnteresseerd is in de optredens.

Onofficiële shows

Optredens buiten het officiële programma om. Vaak georganiseerd door partijen die er baat bij hebben als meer mensen met hun bands, of hun merk in aanraking komen, zoals boekingskantoren, magazines, of drankmerken.

Tour support

Sommige bands wagen zich alleen aan een showcasefestival als ze er subsidie voor kunnen krijgen. Per land is het verschillend of toerende bands worden ondersteund, maar als er een fonds bestaat dat artiesten geld geeft om in het buitenland op te treden, kan een bezoek aan een showcasefestival met een beetje creatief boekhouden in enkele gevallen zelfs lucratief zijn.

Exclusiviteit

Van sommige festivals mogen artiesten geen onofficiële shows doen, of zelfs een of twee maanden voor en na het festival niet in de omgeving van die stad optreden. Dat is best logisch als je een band tonnen betaalt om als headliner zoveel mogelijk kaartjes voor je te verkopen, maar het wordt een ander verhaal wanneer je een band amper genoeg geld geeft om de reiskosten te dekken. Dan is het eigenlijk gewoon broodroof.

The Great Escape volgens Left of the Dial-artisten:

Bezoekers zijn bijzonder lovend over The Great Escape, artiesten beduidend minder. Dat er lage gages worden betaald, is niet het probleem; het gaat om de gastvrijheid die door veel artiesten als waardeloos wordt omschreven. Geen eten, geen drinken, zelfs geen flesje water op het podium. Het verschilt per zaal, maar sommige artiesten klagen over gebrekkige techniek en zelfs de standaard handdoeken ontbreken vaak in de kleedkamer. Het enige voordeel is dat zo'n beetje de hele Engelse muziekindustrie er rondloopt, dus je kunt er wel prima contacten leggen.

Reeperbahn Festival – Hamburg (Duitsland)

De eerste dagen van het Reeperbahn Festival voelt de buurt waarin het festival zich afspeelt vooral sfeerol aan; in het weekend heb je het idee dat je op straat in een permanent vrijzellenfeest rondloopt. Maar dat is snel vergeten als je een van de vele clubs binnenstapt om een band te bekijken. Het festival programmeert een mix van totaal onbekend talent en wat grotere namen. Voor de minder avontuurlijke festivalbezoeker een prettige combinatie en ook voor de doorgewinterde professional is het fijn om af en toe bij een band te staan waarvan je elk liedje woordelijk kunt meezingen.

Reeperbahn Festival als bezoeker

Doordat er wat meer bekende namen op het programma staan, kun je dit festival zonder al te veel voorwerk bezoeken, al blijft het ontdekken van nieuwe acts natuurlijk het leukste. Je kunt gemakkelijk van de ene zaal naar de andere lopen, hou er alleen rekening mee dat er ook een straat bestaat waar je als vrouw wonderbaarlijk genoeg niet doorheen mag. Als je je daar niet aan stoort en je hebt ook geen morele bezwaren tegen oneindige rijen seksclubs waar

Enjoyable Listens over SXSW

'In 2023 beleefde ik mijn derde SXSW, al was het pas de tweede editie waar ik fysiek aanwezig was (2021, pandemie, eindeloze Zoom-vergaderingen, livestreams, enzovoorts). Ik heb een paar mensen gesproken die in de afgelopen decennia op SXSW hebben gespeeld en zij herinnerden het zich als een plek die eerder te maken had met ontdekt worden, dan met netwerken. Dat is wellicht veranderd, maar nog steeds is de zinderende elektriciteit in Austin tien dagen lang voelbaar. Nooit heb ik een stad bezocht die meer toegewijd is aan livemuziek, brisket en Tex-Mex. Maar ik ben dan ook niet de meest bereide man ter wereld. Mijn advies aan iedereen die er naartoe gaat (en ik bedoel het allervriendelijkst) is om al je grootse dromen over hoe je muziek daar door precies de juiste mensen wordt opgepikt, opzij te zetten. Dompel je in plaats daarvan helemaal onder in het moment. Leg jezelf geen druk op, geniet gewoon van het sigaretten roken met mensen die je vaag kent. Die jou ooit hun naam hebben verteld, maar die je je onmogelijk kunt herinneren. Zoek goedkope plekken om te drinken

(happy hour bij Club Eternal aan de overkant van de BME: \$15 voor een rondje van drie blikjes Lone Star waar je even later \$40 voor betaalt, reken maar uit), en neem in elk geval genoeg merchandise mee om al die drank te financieren.

En wat maakt het uit als je al je merchandise-inkomsten toch niet aan drank uitgeeft, maar aan goochelaars die je ergens op straat tegenkomt.

Een straatgoochelaar die een pak kaarten in je hand legt en het op mysterieuze wijze omdooit in een glazen blokje. Zoiets bezorgt je vijf minuten van pure transcendente gelukzaligheid die absoluut wat dollars waard zijn.

Dit soort festivals, waar dan ook, hebben een zeldzame kwaliteit. Ze staan volledig in het teken van wat jij het liefste doet. Mensen komen erheen om zich te verliezen in die wereld, hun wereld, jouw wereld - welke wereld dan ook.

Hou vol zolang het gaat, je lichaam vertelt je vanzelf wel wanneer het tijd is om te stoppen. Ik geef meteen toe dat dat soms net te laat is, omdat de reactie van je lichaam aanzienlijk wordt vertraagd, maar ach, het circus komt maar eens per jaar naar de stad.

Een showcasefestival kan zwaar zijn. Het is een

marathon, geen sprint. Als het je lukt om de balans te vinden tussen gezonde activiteiten (zwemmen in de zee, of waar dan ook, het bezoeken van lokale bezienswaardigheden, op Trip Advisor kijken om de beste taco's binnen een straal van een kilometer te vinden) versus de Dionysische catharsis (alle dingen die je hebt gedaan, maar die je alleen nog maar wazig herinnert), dan heb je wellicht gewoon gewonnen.

Mijn favoriete herinneringen aan dit soort festivals zijn de gesprekken met de mensen die ik heb ontmoet. De mensen die ik goed ken. De mensen die ik liever niet had gekend. En andersom: de mensen die inmiddels willen dat ze mij nooit hadden ontmoet. Onnavolgbare momenten waar ik mentale polaroids van heb gemaakt die me nog jaren zullen troosten. Momenten die ik later aan mijn kleinkinderen zal proberen uit te leggen als ze hun grootvader weer eens zitten te plagen in de auto op weg naar huis.

Dat was wel zo'n beetje wat ik erover kan zeggen. Oh, nog één ding: als je naar SXSW gaat, blijf dan ver weg van het enige dat je er gratis krijgt, de enorme blikken White Claw.

Claw is the law, en die wet zal je hoofdpijn bezorgen.'

PERIODE
OPGERICHT
BEZOEKERS
PROFESSIONALS
AANTAL DAGEN
ACTS/SLOTS
PRIJS DELEGATES
PRIJS BEZOEKER
DAGTICKETS
AANTAL PODIA

CIJFERS

	SXSW AUSTIN (USA)	ESNS GRONINGEN (NL)	THE GREAT ESCAPE BRIGHTON (UK)	REEPERBAHN HAMBURG (GER)	LEFT OF THE DIAL ROTTERDAM (NL)
	maart	januari	mei	september	oktober
	1987	1996	2006	2006	2018
	134.537 (inclusief online)	40.000	20.000	41.000	12.000
	42.000 (inclusief film- en interactive-professionals)	4.000	2.500	4.300	200
	8	4	4	4	3
	1.504	350 - alleen EU	500	400	200
	+/- \$800	+/- €400	+/- £200	+/- €345	€ 90
	\$120 - alleen Austiners	+/- €250	+/- £100	+/- €145	€ 50
	niet beschikbaar	ja: +/- €60	ja: +/- £50	ja: +/- €65	niet beschikbaar
	75	50	35	70	17

Ticketprijzen afhankelijk van het moment van aankoop, overige aantallen gebaseerd op openbare cijfers uit 2022. De genoemde vergoedingen zijn gemiddelden van ondervraagde bands die op één of meerdere van deze festivals hebben gespeeld.

Op sommige showcasefestivals staan ook gerenommeerde artiesten en die zullen ongetwijfeld goed worden verzorgd en een keurige vergoeding ontvangen. Voor de nieuwere artiesten die nog niet wereldberoemd zijn, ligt dat anders. Left of the Dial betaalt per slot gemiddeld €300 en omdat veel bands meerdere dagen spelen, wordt voor alle buitenlandse bands een hotel geregeld. Artiesten krijgen allemaal goed te eten en er is een speciaal artiestencafé waar ze heel de avond kunnen drinken wat ze willen. ESNS betaalt zo'n €500 voor een optreden en verzorgt inmiddels ook een overnachting voor artiesten. The Great Escape betaalt ongeveer £150 per slot, maar je moet zelf een hotel en een warme maaltijd regelen. Bij het Reeperbahn Festival krijg je wel te eten, maar ook hier moet je zelf een hotel regelen, de gages liggen daar rond de €200.

Bij SXSW ben je het slechtste af als artiest. Het begint al bij de aanmeldingsprocedure. Die is in tegenstelling tot de andere genoemde festivals niet gratis. Afhankelijk van wanneer je je inschrijft, betaal je tussen de \$35 en \$55. Daarmee koop je alleen maar een paar minuten tijd van de programmeurs, het is natuurlijk nog niet gezegd dat je wordt uitgenodigd. Niet heel sympathiek, wel lucratief voor het festival; jaarlijks melden zich zo'n 7.000 artiesten aan, dus reken maar uit. Behoor je tot de uitverko- renen, dan krijg je als niet-Amerikaanse band geen vergoeding voor je optreden en al helemaal geen hotelovernachting. Je krijgt wel een polsbandje waarmee je de rest van het festival kunt bezoeken. Amerikaanse bands krijgen de keuze tussen zo'n polsbandje, of een uitbe-

taling. De Amerikaanse muzikantenvakbond heeft begin 2023 om billijke vergoedingen gevraagd van \$750 per artiest, maar SXSW hanteert de standaardbedragen van \$350 voor een band en \$150 voor een soloartiest. →

FOTO: Maurice van Os

Joe And The Shitboys
'Eurosonic hebben we alleen online gedaan, dus dat telt niet echt mee. Op The Great Escape vonden wij het ideaal dat je altijd precies weet waar je bent, omdat je de zee en de heuvels kunt gebruiken om je te oriënteren. We kwamen overal mensen uit de muziekindustrie tegen en daar kon je heel informeel een praatje mee maken. Maar het was zo druk, dat het vaak moeilijk was om bij shows binnen te komen. Bij Left of the Dial hadden we daar nooit problemen mee, maar we hadden geen idee wie de delegates waren. We hebben dus totaal geen interactie gehad met mensen uit de muziekindustrie, behalve dan met de altijd vriendelijke Rotown-crew. Toch is ons Left of the Dial-optreden ongetwijfeld de reden waarom we sindsdien vijf keer terug in Nederland zijn geweest. Toen we op The Great Escape speelden, waren we al wat verder en daar hebben we een hoop belangrijke contacten opgedaan. Het publiek bij beide festivals was geweldig, maar bij shows op The Great Escape kan het soms wat saai zijn, omdat er zoveel muziekindustriemensen zijn die alleen maar aantekeningen staan te maken. Op het Reeperbahn Festival leek het een probleem te zijn dat we geen Duits spraken en hadden we heel veel moeite om mensen te vinden die ons konden vertellen waar we heen moesten. En je kunt snel verdwalen in Hamburg. Het publiek was verder geweldig en ook de medewerkers van de zaal waar we speelden waren ontzettend vriendelijk. Maar we hebben er geen muziekprofessionals ontmoet.'

The Great Escape – Adam Ryan

'In november organiseren we The First 50, de live-lancering van onze eerste line-up-aankondiging. Nog voor het aanmeldingsformulier voor artiesten is geopend. En dat is vooral omdat we die eerste aankondiging een beetje onder controle willen houden. The Great Escape heeft veel partners en we willen ervoor zorgen dat zij in een vroeg stadium al wat houvast hebben. We regelen acht zalen in Oost-Londen en doen een showcase met de eerste 50 artiesten. In september kondigen we dat aan en ik begin eind juli, begin augustus met de programmering ervan. Het idee is dat het een lijst met smaakmakers is. Het zijn 50 artiesten waarvan we vrij zeker weten dat ze door zullen breken. Die eerste 50 namen zijn door mij alleen uitgekozen; je kunt je er niet voor aanmelden of zo. Ik selecteer die artiesten aan de hand van oneindig veel gesprekken met agenten, managers, labels en de boekers die onder Live Nation werken. En ik praat ook veel met onafhankelijke podia en kleinere boekingskantoren. Het gaat bij die eerste 50 namen niet alleen

om Britse artiesten. Het evenement moet een startpunt zijn voor al onze exportpartners. Dat kan dus betekenen dat we zorgen dat er een Nieuw-Zeelandse artiest tussen zit, of een Australische, Canadese, Zwitserse of uit een ander land waar The Great Escape goeie banden mee onderhoudt. Dat kan soms wel een politiek spelletje zijn ja, maar het is toch altijd leuk, omdat je uiteindelijk op zoek bent naar de beste muziek en deze manier van werken, maakt je focus breder. Als ik alleen bands zou neerzetten die ik leuk vind, zou het waarschijnlijk geen al te best event worden. We zorgen er ook voor dat er een goeie balans is in genres en dat er een evenredige verdeling is tussen LGBTQ+-artiesten en dat de man-vrouwverhouding klopt. Daarom kun je je er niet voor aanmelden; het is onze eerste aankondiging, het zijn 50 acts en wij moeten ervoor zorgen dat het allemaal klopt en dat het tegelijkertijd zo actueel en relevant mogelijk is.

Ik denk dat we misschien 10.000 tot 14.000 artiestenaanmeldingen per jaar krijgen. Zo'n aanmelding is een prima manier voor ons om

Linksboven: The Great Escape (Hinako Omori) **Rechtsboven:** The Great Escape (James Marriot) **Linksonder:** The Great Escape (VF) **Rechtsonder:** The Great Escape (Hak Baker)

wat meer inzicht te krijgen in die specifieke act. Als we bijvoorbeeld met het exportbureau van Ierland gaan zitten, kunnen we meteen een lijst doornemen van alle Ierse artiesten die zich hebben aangemeld om te zien wie we het beste kunnen uitnodigen. Misschien is het voor sommige acts nog te vroeg, misschien is een band net van manager veranderd en kunnen we ze beter naar volgend jaar doorschuiven. Als een artiest uit een ver land komt, is de kans groot dat ik niet precies weet hoeveel tickets ze kunnen verkopen, of hoe hun muziek in hun eigen land wordt ontvangen. Een exportbureau van dat land kan ons dan feedback geven. Uiteindelijk draait het allemaal om het delen van informatie, toch? Gewoon een paar dagen gaan zitten om elke band die zich heeft aangemeld te beluisteren... nee, ik denk niet dat dat de meest zinvolle manier is om je tijd te besteden. Dus we hakken het min of meer op in blokjes en werken er op die manier doorheen. We gaan niet alleen af op de aanmeldingen, als we iets horen dat we echt goed vinden, nodigen we die act gewoon uit. Als iemand zegt een compleet

festival te programmeren puur aan de hand van artiestenaanmeldingen, is de kans groot dat die persoon liegt. De realiteit is dat je proactief moet zijn met je boekingen. Gewoon een beetje gaan zitten afwachten tot bands zich bij je melden, is een slecht idee. Je hoopt aan de andere kant natuurlijk wel dat wanneer je zelf bands tegenkomt die je graag op je festival wilt hebben, ze al in je database staan, zodat je meteen een referentiepunt hebt.

Als je graag op The Great Escape wilt spelen, raad ik je aan om ook naar de hosts van de verschillende podia te kijken en hen te benaderen. Ken je DIY Magazine en denk je dat jouw muziek daarbij past? Mail ze gewoon. Zit je bij een boekingsagent dat een podium op The Great Escape heeft? Vraag of ze jou naar voren willen schuiven. Persoonlijk contact kan al het verschil maken.' →

Olowski

'Het Reeperbahn Festival, Eurosonic en SXSW lijken in veel opzichten heel erg op elkaar. Je voelt meteen dat het zakelijke en heel erg "showcase-achtige", festivals zijn, die voornamelijk bestaan voor de muziekindustrie zelf. Je krijgt al snel het idee dat je allang een groot team van managers en promotors achter je moet hebben om iets uit deze festivals te halen. Er spelen zoveel artiesten dat het moeilijk is om als DIY-band muziekprofessionals naar jouw optreden te krijgen. Nog iets dat ze gemeen hebben: de line-up van een zaal, of specifieke avond zit zelden logisch in elkaar. Soms is die gebaseerd op een land, dus dan krijg je wat willekeurige Poolse, of Engelse bands bij elkaar. Dat is nooit goed voor de sfeer.

Bij het Reeperbahn Festival stonden we bijvoorbeeld op een Italiaanse avond met alleen maar heel erg rustige bands. Wij hadden technische problemen, omdat de zaalapparatuur en de technici niet geschikt waren voor een wat hardere band. Daardoor werd het zelfs een van de slechtste shows die we ooit hebben gespeeld, haha. Ondanks dat SXSW eigenlijk voelt als één grote oplichterij, is het wel het festival waar we het meeste uit hebben gehaald. Ons belangrijkste doel was om een goede Amerikaanse boekingsagent te vinden en dat is gelukt. We hebben er sowieso een geweldige tijd gehad, maar dat was zeker niet te danken aan de festivalorganisatie; de meest waardevolle optredens waren uiteindelijk de onofficiële.

Voor ons was Left of the Dial een van de beste festivals waar we in Europa hebben gespeeld. De line-up was geweldig, de bands werden fantastisch behandeld, de locaties, de technici en de apparatuur waren allemaal dik in orde en het publiek was een perfecte mix van muziekliefhebbers en muziek-industriemedewerkers. We love Left of the Dial!

Wat een verrassing joh, iedereen vindt Left of the Dial geweldig...

ESNS – Robert Meijerink

'ESNS is een conferentie en festival met een focus op Europese muziek. Het programma komt tot stand via aanmeldingen. Vanaf 1 mei tot 1 september kunnen artiesten zich inschrijven en de programmeurs stellen uit deze inschrijvingen het programma samen. De afgelopen jaren kregen we steeds rond de 4.000 aanmeldingen uit Europa, inclusief Nederland. Het aantal speelplekken van woensdag tot zaterdag ligt rond de 300. We zijn niet per se geïnteresseerd in artiesten die al veelvuldig op allerlei plekken hebben gespeeld, onze focus ligt op artiesten die zich in een vroeg stadium van hun carrière bevinden. ESNS wil niet alleen een actuele stand van zaken presenteren, maar we proberen ook de diversiteit in genres en stijlen te waarborgen.

Programmeurs van ESNS doen onderzoek en staan in contact met professionals uit bijna alle landen in Europa. Verder wordt er intensief samengewerkt met exportkantoren die kunnen adviseren. Specifiek voor Eurosonic doen publieke omroepen uit Europa (onze mediapartners) suggesties. Ook hebben we elk jaar een focusland. In 2024 is dat Polen. De bezoekers kunnen dan dus meer Poolse acts dan ooit verwachten.

Programma-inhoudelijk zijn we op zoek naar zoveel mogelijk talentvolle artiesten die zich willen presenteren aan muziekprofessionals als boekers, programmeurs van poppodia en festivals, maar ook agenten, managers, scouts van labels, publishers, of journalisten. Het belangrijkste is dat een band goed live kan spelen en snapt wat de waarde een van show op ESNS is, zodat ze er ook echt iets uit halen. Een band moet dus "klaar" zijn voor ESNS. De show moet staan als een huis om alle aanwezige professionals, media en muzikliefhebbers te overtuigen. Idealiter is ESNS een belangrijke stap in de carrière van een artiest waarbij er resultaten worden behaald, zoals meer boekingen, maar ook meer media-aandacht en een groter publieksbereik.'

Linksboven: Gallus (Kirsten Heskamp) **Linksonder:** Left of the Dial (Marcel Boshuizen)

Rechtsboven: Bands on a Boat (Mink Steekelenburg)

Gallus

'Showcasefestivals zijn altijd belangrijke evenementen, want je weet nooit wie er rondlopen. Als je geluk hebt, hou je er een paar nieuwe optredens aan over. Bij SXSW ging het voor ons echter minder over de zakelijke kant, maar meer over de ervaring om als band een week in Amerika op pad te zijn. Bij Eurosonic hadden ze een auto geregeld om ons op te halen van de artist village en naar de zaal te brengen, waardoor we ons bijna echte rocksterren voelden. The Great Escape is minder gastvrij voor bands, maar daar is wel de hele Britse muziekindustrie aanwezig, wat het toch een belangrijke plek maakt om te spelen. Een van de dingen die we het leukst vonden aan zowel The Great Escape als aan Left of the Dial, is dat je daar zoveel andere bands ontmoet. Bands uit Schotland waarmee we al bevriend zijn, maar we hebben ook heel veel nieuwe mensen ontmoet met wie je normaal gesproken nooit de kans krijgt om te hangen. Als we advies zouden moeten geven aan nieuwe artiesten die hun eerste showcasefestival spelen, zou dat zijn: Wees vriendelijk. Niemand wil met eikels werken, het loont echt om aardig te zijn.'

Left of the Dial – Stephan Maaskant

'Het boekingsproces van Left of the Dial gaat eigenlijk heel het jaar door. Bands of artiesten kunnen zich op elk willekeurig moment aanmelden via de website. De eerste jaren wachtte ik graag zo lang mogelijk met het vastleggen van de laatste namen. Voornamelijk omdat je niets wilt missen en je altijd het gevoel hebt dat er toch nog een geweldige band bij kan komen. Maar onze bezoekers vinden het natuurlijk wel zo prettig als er bijtijds een blokkenschema is. Bovendien is het voor bands promotioneel ook beter om in een vroeger stadium te worden geboekt: dan gaan ze langer mee in al onze communicatie-uitingen en kan het publiek hen al leren kennen.

Waar je vandaan komt en wat voor soort muziek je maakt, doen er niet toe, iedereen maakt kans om op Left of the Dial te spelen. Onze bezoekers zijn liefhebbers van de meest uiteenlopende genres, dus we willen hen ook een grote diversiteit aan muziek bieden. De balans daarin is belangrijk en dus kan het gebeuren dat een band heel erg goed is, maar dat ze toch niet worden uitgenodigd, omdat we net al te veel andere acts in dat smaakje hebben. Natuurlijk maakt zo'n band het jaar erop gewoon weer kans.

Veel van de artiesten die op Left of the Dial spe-

len, raden ons weer andere bands aan. Vooral met buitenlandse artiesten is dat handig. Zij staan op allerlei andere festivals, of komen in de oefenruimte andere bands tegen, dus zij weten beter wat er gaande is in hun lokale scene en daar maken wij dankbaar gebruik van. Vrijwel iedereen die bij ons op het festival staat, is onder de indruk van onze gastvrijheid en het enthousiasme van het publiek. Dat vertellen ze door en daardoor staan andere bands vaak te trappelen om bij ons te komen spelen. Dat maakt het boeken wel aanzienlijk makkelijker ja.

Op Left of the Dial zijn ruim 200 speelplekken te verdelen, maar het gros van de bands speelt twee keer. Elk jaar krijgen we meer aanmeldingen en voor elk slot dat we daadwerkelijk te vullen hebben, kunnen we inmiddels wel uit tien bands kiezen. Je hoeft echt geen manager, bekend label, of groot boekingskantoor achter je te hebben om op Left of the Dial te spelen. Het helpt wel enorm als uit je aanmelding blijkt dat je de website goed hebt bekeken en precies de gevraagde informatie stuurt. Maar uiteindelijk gaat het altijd om de muziek, dus als je kunt aantonen dat je goeie nummers hebt, al is het met crappy opnames die je op je slaapkamer hebt gemaakt, dan kun je worden uitgenodigd.' 📺

The Goa Express

'Zorg ervoor dat je geld hebt gespaard als je naar SXSW gaat, want de stad is waanzinnig duur. Als het even kan, probeer een hotel, of een Airbnb met een keuken te vinden, ga langs de Walmart en kook zelf.

Bij The Great Escape krijg je niks te eten of te drinken, dus zorg dat je zoveel mogelijk T-shirts verkoopt en sla van tevoren goedkoop bier in.

Tijdens het Reeperbahn Festival krijg je op de dag dat je speelt goed te eten en te drinken. Probeer wel een hotel in de buurt van de zaal waar je speelt te vinden, want het verkeer is niet te doen in het centrum.

Wij speelden onze eerste internationale show op Left of the Dial en volgens ons is dit sowieso het belangrijkste showcasefestival voor jonge bands. Ze behandelen artiesten als koningen en je krijgt er bovendien de mogelijkheid om met één optreden door heel Europa wat naamsbekendheid op te bouwen. Onze favoriet!'